

godt fra sine Barneaar. „Vi har jo næsten slet ikke faaet talt sammen. Og nu vil du rejse, fortæller dine Søskende mig.“

„Ja, jeg maa tilbage til mit Arbejde.“

Moderen laa lidt og ventede paa, at han skulde fortsætte. Men da der ingen yderligere Forklaring kom, sagde hun:

„Dit Arbejde? ... Ja, vi veed jo saa lidt om, hvad du foretager dig, Peter Andreas, og hvor du færdes. Du var i Tyskland nu ... i Berlin, tror jeg.“

„Ja.“

Atter ventede Moderen en Stund, før hun fortsatte:

„Ja, din Fader og jeg har jo nok forstaaet, at du maa have faaet formuende Velyndere, siden du kan tumle dig, som du gør. For nogen Stilling har du jo ikke, saa vidt vi veed.“

Per spidsede Øren. Han forstod nu, at Moderen slet ikke vidste noget om hans Forlovelse. Hans Søskende havde altsaa hemmeligholdt den for hende; de havde rimeligvis villet skaane hende for den Sorg. Eller ... maaske havde Eberhard ingenting fortalt, hverken til Forældrene eller til de andre Søskende. Det kunde i Grunden ligne ham. Og i saa Fald var det næppe sket udelukkende af Hensynsfuldhed med andres Følelser.

Mens Per var optaget af dette Spørgsmaal, havde Moderen vendt sig om mod et lille Bord ved Sengens Hovedgærde og taget noget ud af dets Skuffe.

„Du skal nu ikke rejse herfra, Peter Andreas, uden at vide, hvad din Fader gerne vilde have sagt dig, før han lukkede sine Øjne. Han havde jo en saa urokkelig Tillid til, at du engang skulde finde dig selv og søge tilbage til Ydmyghedens Veje, og der gik ikke en Dag, uden at han talte derom og indesluttede dig i sine Bønner. For nogen Tid siden, da han hørte, at du var rejst til Udlandet, og derfor troede at maatte opgive Haabet om at se dig mere, saa bad han om, at vi efter hans Død vilde sende dig denne Erindring om ham.“

Hun rakte ham den lille Genstand, hun havde taget i Skuffen. Det var Faderens gamle Sølvur, som han altid havde sat stor Pris paa og baaret til det sidste. Han plejede at kalde det sit eneste jordiske Klenodie.